

REDACȚIA

Arad, Deal Ferenz-utoza nr. 20.

ABONAMENTUL

Pentru Austro Ungaria:
pe un an 20 cor.
pe 1/2 an 10
pe 1/4 an 5
pe o lună 2

Nr-ii de Duminică pe an
4 coroane.

Pentru România și străinătate
pe an 40 franci.

Manuscrisurile nu se înapoiază.

ADMINISTRAȚIA

Arad, Deal Ferenz-utoza nr. 20

INSERTIUNILE:

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.
de fiecare publicațiune

Atât abonamentele, cât și
insertiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Telefon pentru oraș și comitat 502

Scrierile nefrancate nu se primesc

TRIBUNA POPORULUI

„Gyilkos nota“.

Compatrioții nostri maghiari serbează aniversarea constituției nu la datul când s'a sancționat, ci la datul când s'a proclamat de revoluționari, deși acei revoluționari cari au proclamat-o au fost zdrobiți; regimul constituțional există pe baza legii sancționate, nu pe baza proclamațiunii celor ce au „detronat“ dinastia.

Dar, cum înțelege cineva „loialitatea“ față cu Monarchul care a dat țării constituție și cum știe să respecte sentimentul altor concetățeni față de serbările neoficioase, dela 15 Martie 1848, să lăsăm de-o-cam-dată nediscutat.

Lăsăm nediscutat, pentru-că ne-am obișnuit cu vederea stărilor de lucruri; ș'apoi la urma urmelor, dacă le face bucurie cheful, să-l lăsăm la chef pe compatrioții nostri maghiari, sau mai exact: șovinisti.

Căci nu există neam, care în trecutul său să nu aibă momente însemnate, ale căror reamintire îi deșteaptă pietate, îi întărește credința și nădejdea în viitor. În trecut este mângăerea și mândria, din trecut isvoresc forța morală pentru prezent și se potențează energia pentru pregătirea viitorului. Tote neamurile conștiente — dintre care face parte și cel maghiar — serbează momentele mari, socotite de atari de dinsele, din trecutul lor.

Când serbezi însă, cu demnitate să fii în purtările tale. Când serbezi, nu veni veș arunca, ci miere veș lăsa să curgă de pe buzele tale: slăvește, nu huli!

Așa e obiceiul în lume, așa a simțit lumea că e bine.

Ne amintim chiar, că un mare împărat, cu ocaziunea aniversării unei glorioase lupte a armatei sale, s'a

simțit îndemnat de a spune un cuvânt de pietate și pentru soldații dușmanului, căzuți în lupta de apărare a patriei lor. Așa este demn, așa este nobil, este omenesc.

Acest frumos exemplu, nu e potrivit oare de e inspira admirație? Nu justifică el preceptele înșirate? De sigur că da. Și cine s'ar îndoi oare că acele precepte pot fi deszise de practica vre-unui popor cult?

În seara de 14 Martie st. n. pre-seara aniversării a 55-a a proclamării constituției — ca să zicem așa — în teatrul din Budapesta „Magyar Színház“, s'a reprezentat, în onoarea serbarei și pentru ridicarea și prin artă a nivelului ei, o tragedie ocazională, scrisă de Mérei Adolf și intitulată: „Gotterhalte“.

În condiții similare, după un asemenea titlu, în Anglia de exemplu, publicul s'ar fi așteptat la o apologie, în onoarea Aceluia, care a sancționat constituția, a cărei aniversare se serbează; în onoarea Aceluia, al cărui imn e luat drept titlu al piesei ocazionale; în onoarea Aceluia, care găsindu-se în capitală, va fi obiectul entusiastelor ovațiuni.

Dar suntem la Budapesta, Domnilor!

„Gotterhalte“ e poreclit de agitatorii șovinisti de „gyilkos nota“ cântec de ucigaș!

Ear valurile plebei ameteite de losince ca: incompatibilitate între împăratul Austriei și regele Ungariei; statul sunt eu „națiunea singur alcătuitoare“; neamțul e de nimica... curg spre „Magyar Színház“. Acolo aplaudază pe un ofițer de honvezi care e omorât de niște ofițeri din armata comună (austriacă!) — aceasta este

piesa lui Adolf — pentru-că a pus lăutarii să-i cânte „Kossuth nota“, și n'a vrut să permită a se cânta „Gotterhalte“.

Eată o serbare „deamnă, loială“, „patriotică“, în capitala țării, atunci când cel mai blând și bun Monarch petrece în palatul său din Buda.

În fața acestui simptom, se mai poate discuta oare de ce serbează șovinistii ziua de 15 Martie? Mai avem cuvânt de a ne plânge noi, pacinicii cetățeni români din Arad, de exemplu, că atunci când cortegiul demonstrațiilor dela 14 Martie seara an de an trece în drumul său pe lângă vre-o casă de român, nu poate să-și rețină instinctul de a huidui?

Trăim într'un timp când orgiile șoviste au întrecut orice margine; și aceasta la bun sfârșit nu poate duce. Strada e ca și dieta, dieta ca și presa „patriotică“ ear toate împreună, lucrează pentru cufundarea, nu pentru ridicarea poporului — maghiar: pentru fanatisarea lui în direcție nenorocită, înspre intoleranță șovinstă.

N'a sosit oare vremea ca la cărma țării să ajungă un regim luminat, care să taie coarnea șovinismului? Căci guvernul Széll, după toate semnele, se clatină.

Regele Alexandru în Viena. M. Sa Regele — după-cum se depeșează din Viena — a primit Sâmbătă în audiență pe șeful de cabinet al Regelui Alexandru al Sârbiei. Exmisul sârb a avut misiunea discretă, a duce Maiestății Sale mulțumite Regelui Alexandru pentru ospitala primire ce a întâmpinat ca ocaziunea cercetării mormântului tatălui-său în Crusedol. În legătură cu aceasta unele ziare pretind a ști, că s'a hotărât cu ocaziunea aceasta și visita Regelui Alexandru la Maiestatea Sa în Viena.

cere capul lui Ioan!

Se apropiase ceasul mântuirii neamului omenesc, vestit prin profeți. În numele Domnului străbate pământul Palestinei Ioan, pregătind calea pentru Cel-ce va să vie.

Năințelegători și haini însă, temători de apusul puterii lor și doritori de-a ținea în întuneric și păcat omenirea, fariseii și cărturarii în cale umblă să se pună întocmirilor Provedinței.

Crima, fărădelegea, păcatul și desfrâul, sub ochii lor se intrupează și în școala lor, în Irodia, — care în spasmele desfrâului său cere capul lui Ioan.

Trecut-a și biserica noastră ort. română din diecesa Aradului prin grele încercări, prin grele goane, din partea fariseilor (francmasoni) moderni și a „cărturarilor“, cari perirea ei o vor, — dacă nu se poate reintroduce cu ori-ce preț vremea domniei lor.

E aproape anul de când durează lupta lor cu armele minciunii, calomniei și perfidei insinuări, contra sfintei noastre biserici; și capetele aprinse nu se mai răcoresc, inimile infuriate nu se domolesc.

Zădărnicitu-s'au nemernicele lor apucături; zdrobitu-s'au metehnele lor, de piatra pe care Mântuitorul și-a zidit biserica sa.

Și totuși ei nu încetează!
„Un român patriotic“ azi, „un adevărat ortodox român“ mai adăunăzi, în coloanele ziarului „Egyetértés“: cere capul lui Ioan!

Cea mai injurioasă calomnie ce se poate aduce Episcopului ales și canonizat de Sinodul episcopesc, precum și reprezentanților unei biserici, acelor

George Baritiu și amicii săi.

— Corespondență. —

(Urmare).

Eu am muncit și tot ce am agonisit, am băgat iar spre folosul neamului meu (lumea o zice). Nu cer nici o răsplătire dela nație, dar îmi vine greu a fi și calomniat, la care n'am decât să răspunz ca să mă cruce lumea, care mă cunoaște din copilărie. Astfel a trebuit să-mi fie răspunsul în masca criticii, după cum era și Calomnia cu masca fabulii.¹⁾ Și D-Ta, după scrisoarea D-Tale, ai fi vrut să-mi astup gura. Te-ai grăbit, Domnul meu, asemenea cum m'aș grăbi și eu să-ș osindesc critica către Drăghiciu arătând că este foarte aspră și personală.²⁾ Dar nu mă grăbesc pentru că știu din pățire, că omul are multe ispite în lume și cine știe care va fi și ispita care te-a împins a te sui sau a te coborî (după gradul nobilității îndemnul de răsbunare) a face astfel acea critică

Eu n'am isbit nici-odată Domnul meu, ci am fost câte-odată silit să mă apăr pentru-că nu pociu să trăiesc ocărit, și pentru-că ocară am văzut că totdeauna mi-a venit când am tăcut, căci faptele mi-le știe lumea noastră.

Mă recomand și iartă-mi această băgare de seamă, care nu-mi vine, decât pentru-că mi e scump prieteșugul D-Tale.

Al Domniei Tale plecată slugă

I. Eliade.

¹⁾ Eliade n'a răspuns numai cu critica din Curierul de ambe sexe, I, p. 238—52, ci și cu Invectiva Ingratul (Tot acolo, vol. II). Vezi studiul meu asupra lui Grigore Alexandrescu, în con-vorbiri literare, 1900. Alt răspuns mai deghisat a dat în poezia Visul.

²⁾ Critica, la care face aluzie Eliade, s'a publicat în Foale pentru minte, 1 39, Nr. 9 10 și 11. Melietie Drăghiciu scrisese un articol Ruzare către literaturii românești, tot în Foale. Era vorba despre limba literară

Zlatna, 1 August 1839.

Domnule Redactor!

... Pentru reflecțiile d-lui Eliad îți foarte mulțămesc, numai îmi pare rău că nu sunt întregi. Poate fi ceva mai bun și mai cu cuvânt decât în care mile-ai trimis. Dumnealui e gramatic și ce-l mai mult gramatic din vremea noastră, despre cari prea frumos scrie vestitul acela filolog Iahn în Praef. în Gramaticam Arabicam; dum scribit: *Medio tempore massimo facta est mutatio a Gramaticis; qui semper et ubique ad id sunt nimium proclives; că cum lingua analogiam perdiscere et regulas ex ejus usu erueri debent; ipsi se contra pro legum laboribus venditent praescribantque quomodo quod temendum sit.*¹⁾ Așa nu au făcut D-sa. Mulțime de reguli sunt în potriva naturii limbii noastre. Și socotesc că va veni vremea când îi vom ținea oglinda ca să-și vază și să-și cunoască greșelile, cari în gramatica D lui sunt așa de mari ca păcatele în potriva Sf. Duh. Lângă toate acestea bucuos aș vedea și disertația d-lui despre tu și or.²⁾ În Foala literară Nr. 28 am cetit un articolu *Literatura românească*. Mie mi-să vede că acesta au eșit din condeiul D. Tipar; *leonem ex unque*. Păcat de acest bărbat că e așa cupris și nu poate a sta și a să jertfi literaturii naționale. Fii silitor ca disertația d-lui Maiorescu să iasă la lumină. Eu socotesc că criticaștrii noștri nu vor îndrăzni așa lesne a prinde condeiul asupra aceia și că filologii noștri vor avea ce să învețe din aceia... Nu mi-ai scris mai din vreme că Gött își înoeste literile; te-ași fi rugat că să-mi faci tref litere nouă... Când aș putea căpăta aceste semne după gândul meu, aș tipări bucuos Eclogele mele cu această ortografie³⁾...

Dr. Popp.

¹⁾ I. Iahn, orientalist și profesor la universitatea din Viena, a avut o influență hotărtoare și asupra filologiei lui Ioan Maiorescu. Vezi Foala, 1838, p. 194.

²⁾ Tipariu nu era de loc încântat de filologia lui Popp Opoziția acestuia contra lui Eliade n'a luat forin energie Gramatica lui Eliad a triumfat grație spriginului dat de C. Ne-

Blaj, 5/17 Octomvrie 1839.

Iubite Frate!

... Te îngreiez cu o rugăminte, să-mi trimiți, de se poate, Curierul rumânesc și ce e legat de dînsul, după ce te folosești cu ele, că voi plăti jumătate prețul, sau de nu se poate aceasta, să-mi trimiți sau din poeziile sau din ritoriile (prosaștii) Țării-Românești, pe cari îi ai, două, trei dărașe, că tare doresc a ceti din produsurile Țării-Românești, atât din scopos să-mi netezesc și să-mi îndreptez limba, cât pentru lipsa că începând și estimp ca de alteori a filosofi singur în limba latinească, am dat iarăși de greutățile cele vechi, și am prevăzut cum-că urmând vecinca prejudecată a unor școale, și ca cum numai latinește s'ar putea filosofi și ar trebui să se filosofească, iarăși vor zice auzitorii la capătul anului amici *annum perdidimus!* precum pot zice în tot locul unde filosofesc sau învață alte științe pre limba latinească, deși nu toți, cei mai mulți; am socotit să scap pe încet și în cât mă vor lăsa împregiurările din afară, filosofia din jugul și robia limbii latinești (batăr de jumătate), în care gemînd și înădușită fiind dela începutul școalelor din Blaj, până în ziua de astăzi, tare puțin au luminat mințile auzitorilor români, că au fost după toată etimologia cuvântului și înțelesul, numai roabă Teologiei; da nu roabă, ce merge cu lumina aprinsă înaintea Doamnă-sa, că atunci tot ar mai fi ceva, ci roabă carea-l poartă șlepu din dărașt. Spre acest scopos am lipsă de cuvinte și nu poate le afla¹⁾ în limba ceea ce o știu, socotesc că cu cetirea acelora mult m'aș putea ajuta.

Al D-tale plecat și umilit șerbitoriu:

(Va urma).

S. Bărnuf.

gruzzi în Moldova, de literații bucușteni, de presa bucușteană și de școalele muntenești, în care s'a introdus în forma originală și în extrase (d. e. al lui Ioan Popp.)

¹⁾ Din traducerea Eclogelor lui Virgil Popp tipărise o probă în Foale pentru minte, 1838, în articolul său despre ortografie.

²⁾ S'a copiat esact.

presentanți, cari pornit-au în lupta emancipare a dieceșii cu crucea înână și cu cuvântul evangheliei pe buze: i au făcut trafic, — pentru-că au drobit pe Irodiada modernă, adusu-s'a.

... Și oare cine a trimis la Běl și la Comlăuș și la... arginți de ai lui Iuda?

Calomnia, prin care isbește într'un mod mișelesc în oamenii bisericești noastre și într'o bancă română de model, în „Victoria”, prin „Egyetértés”, „un român” și un „ortodox român”, ce este altceva decât — un spasm al „Irodiadei”?

Dar ce are earăși „Irodiada”? Magnificul archimandrit, Ioan I. Papp, e „omul Victoriei” — deci e primejdios pentru „un român ortodox”; „a pactat” cu P. C. Sa vicarul Mangra, — mai și astă primejdie „ortodoxă-română” (pentru „Egyetértés”)! — Deci:

„Cărturarul” reprezentant al ban-dei negre joacă jocul Salomei, pentru a putea cere dela Irodul șovinist:

Capul lui Ioan!

Dar, — întru binevoirea Domnului, Sionului, Episcopul Ioan va zidi zidurile Ierusalimului.

teolog.

DIMITRIE A. STURDZA.

II.

Activitatea politică.

(După date dela Academia Română).

(Urmare).

După o tinerețe petrecută în sărguincioase și temeinice studii în Germania, la Goettingen, Freiberg, Jena, München, Bonn și Berlin, urmând mai ales științele economice, financiare și de stat, dl. Dim. A. Sturdza intră în viața politică la 1857, la vârsta de 24 ani, ca secretar al Divanului ad-hoc, însărcinat fiind cu facerea proceselor verbale în moment când se manifesta în unanimitate în aceste adunări voința țării în neuitatele puncte ale respectării Autonomiei, Unirii Principatelor, Principelui străin și Guvernului constituțional.

Lupta întreprinsă mai întâi la Iași pentru realizarea Unirii și a celor-alte puncte votate de Divanul ad-hoc a avut în Dim. Sturdza un soldat devotat, convins de necesitatea unui principe străin, care să pună capăt intrigilor pentru domnie și să stabilească o legătură de unire între țeară și

Occidentul european. Pentru realizarea acestui ideal a stat și a luptat alături cu Anastasie Panu, care era în Moldova în fruntea mișcării pentru redestentarea națională.

La 21 Dec. 1857 Adunarea ad hoc a Moldovii, după propunerea lui Manolachi Costachi și a lui C. Negri votează mulțumiri biuroului și în deosebi dlui Dimitrie Sturdza, „pentru sirguința și neobosirea cu care a îndeplinit lucrările ei”.

La 22 Oct. 1858, prin jurnalul încheiat de Căimăcămia Principatului Moldovei, este numit Secretar al ei cu atribuțiile următoare: primirea tuturor hârtiilor, lucrarea tuturor acestora, expedierea lucrărilor și păstrarea hârtiilor și a lucrărilor Căimăcămiei și a pecețiilor ei.

Acest post îl ocupă până la 18 Ianuarie 1859, în o perioadă când preocuparea tuturor o forma alegerea Domnului, de care depindeau aspirațiile pentru realizarea Unirii.

Când, prin proclamarea Unirii, în urma voturilor dela 5 Ianuarie la Iași și 24 Ianuarie 1859 la București, începe o nouă viață pentru țările surorii, dl. Dim. A. Sturdza devine secretar particular al noului Domnitor Alexandru Ioan I. Caracterul secretarului noului Domnitor, rezultat al educației germane, nu se impactă însă cu starea de lucruri dela Curte. La 5 Martie 1859 părăsește în ad-vâră postul de secretar al Domnitorului pentru a lua portofoliul ministru-lui cultelor și instrucției publice în Moldova, în cabinetul presidat de Ioan Ghica, și la 10 Martie, ca ministru ad-interim la afacerile străine, dă citire în Adunarea mesagiului pentru formarea noului cabinet care, între alte anuța îmbunătățirea soartei clerului și moralizarea și regenerarea poporului prin instrucțiunea publică.

Ca ministru în cabinetul I. Ghica e în toate împrejurările apărătorul constant al Unirii, criticată și combătută de mulți, și demisionează, la 26 Aprilie 1859, împreună cu întreg cabinetul.

Rămăs în afară de viața politică oficială, dl. Dimitrie A. Sturdza se amestecă în mișcarea ce se pregătea în contra Domnitorului Cuza și publică în „Steaua Dunărei”, la 8 și 15 Decembrie 1859, două articole intitulate „Moralitatea și noile instrucțiuni pentru aplicarea legii electorale din 7 August 1859”, articole p ntru care e dat în judecată, condamnat și închis într'o mânăstire. Reintră însă din nou în minister, la 17 Ianuarie 1861, reluând portofoliul lucrărilor publice, până la 22 Mai 1861, când demisionează din nou.

După abdicarea Principelui Alexandru

Ioan I, la 11 Februarie 1866, dl. Dim. Sturdza face parte din guvernul întocmit de Locotenent domnesc ad interim până la 12 Februarie și ministru ad-interim la finanțe și instrucțiunea publică, într'o situațiune din cele mai grele pentru țeară, când se agită chestia Domniilor pământeni separarea principatelor.

Ca ministru la 14 Martie 1866, se pronunță cu bucurie pentru candidatura Principelui Carol de Hohenzollern, votat ca Principe al României prin plebiscitul dela 2—8 Aprilie același an, și în aceeași calitate merge întru întâmpinarea A. S. S. Principelui Carol la Pitești, la 9 Mai 1866, pentru a-I prezenta programul primirii Sale în Capitală.

„In acele zile mari de la 11 Februarie până la 10 Mai 1866, zice însu-și d. Dim. Sturdza, am avut fericirea a sta zi și noapte alături cu Ion Ghica și a urmări toate mișcările sale.”¹⁾

La 10 Mai 1866, când ministrul Locotenentului domnesc demisionează pentru a lăsa mână liberă A. S. S. Principelui să formeze noul cabinet și să compune primul minister al Domnului, presidat de Catargi, dl. Dim. Sturdza e numit ministru al lucrărilor publice, ca moldovean și membru al centrului. „E cel mai tiner dintre ministrii, și-a făcut educația în Germania și aduce pentru slujba sa o putere de muncă neobosită, și înță bogată și stăruință germană.”²⁾

(Va urma).

Casină română în Nădlac.

Nădlac, 16/III 1903

La 15 Martie s'a împlinit în urmă o dorință veche a inteligenței române din Nădlac. De Duminecă românii din acest frumos centru românesc au și ei „Casină română”. Ex'stase od-tă deja, prin april 1872 o astfel de casină, dar numai puțină vreme. Imprejurările grele i au pus capăt, și d'atunci Nădlăcanii mereu au dus dorul reînființării ei. A trecut d'atunci multă vreme, dar casina nu s'a putut reînființa. Prea multe au fost piedicile, cari i se opuneau, prea neatrănătoare de voința fruntașilor români.

Nădejdele însă nu și-au pierdut-o bravii noștri nădlăcani, și azi eată! avem din nou „Casină română”!

Cu bucurie nespuse am asistat și eu la ședința de constituire ținută Duminecă. În creștea inimii văzând toată firea fruntașilor adunați să dea viață unui gând nutrit cu dragoste de ani lungi.

Ședința a deschis-o dl. Vichentie Marcovici, harnicul preot, care în cu-

¹⁾ Răspuns la discursul pentru recepția d-lui Dr. C. Istrăte la Academie.

²⁾ Memoriale Regelui Carol I.

vinte calde și bine simțite arătând însemnătatea ce-o au „Casinele”, dând tuturor prilej să convină când au voie și vreme, — apelează la cei de față să dea cu totii mână de ajutor, ca reînființată, „Casina română” să prospere.

Parcursându-se la constituire, în comitet se aleg cu mare însofletire: ca președinte: Vichentie Marcovici, floc: Aurel Petrovici, bravul director de bisică, casier: Petru Flocosu, notar: George Petrovici, zelosul înțășător, econom: Lazar Petrovici, bibliotecar: Dumitru Bugariu, învățător.

Deja cu prilejul acestei ședințe de constituire s'au înscris mulți membrii, și se speră că numărul lor va crește din zi în zi, și „Casina română”, va împlini în Nădlac o adevărată misiune de consolidare social-culturală.

Acest bun început ne îndreptățește să sperăm și alte progrese frumoase. Dacă a fost greu pasul întâiu, lu va fi atât de greu pasul al doilea, mai vortos nu, când românii Nădlăcani se pot mândri cu un Aurel Petroviciu „Casina Română” va da înainte, pentru-că trebuie să dea înainte, va aranja cu vremea și ea prelegeri publice, deștep-tând în popor dragoste față de limba și literatura română, va da înainte, și odată vom auzi numiți că și Nădlăcanii își au propria lor „Casă națională”.

Trăiască românii din Nădlac.

Căltătorul.

NOUTĂȚI.

ARAD, 17 Martie n. 1903.

Malestarea Sa și proiectele militare. Cetim în ziarele din Budapesta: Liderii partidului popular conte Zichy Nándor, Zichy János și Zichy Aladár ieri au fost primiți în audiență la Regele și după-cum se depeșează, partidul popular desarmează din a sa parte obstrucția în schimbul promisiunii serviciului de 2 ani. E de prevăzut că desarmarea popularilor, va slăbi considerabil obstrucția, chiar dacă kossuthiștii ar da și mai departe pe intrasigenți.

Osanda lui Măglaș. Tribunalul din Timișoara întrunit ieri a patra-ora pentru pertractarea primelor două procese anume „Călugărul Ciuhă” și „Plagiatorii” în cari Măglaș insultă în felul său pe directorul seminarial Roman Ciorgar, în sfârșit avu norocirea de a vedea pe Măglaș înaintea feței sale și de a-l judeca.

Măglaș s'a prezentat cu avocatul său Dr. Fay, ear P. C. Sa R. Ciorgariu cu avocatul său Nicoară.

Din dragoste.

Dlul A. Vlahuța.

(Urmare și fine).

Voicu ori Dinu!

Când intră în horă, jocul se strică și o parte din flăcăi încunjură pe Voicu, ear alții pe Dinu. Sosirea lor le dăduse prilej de vorbă. Toți găsiu de spus ceva pentru întâmplarea cu schimbatul rëndului de horă.

Dinu se simția incurcat. Porunci o horă.

La indemnul vioarei toți flăcăii se înșirară în joc, ear fetele se întreceau care mai de care s'apuce locul lângă flăcăii dragi. Numai Mândica ședea gânditoare lângă maică-sa.

...Acum erau amândoi în joc, așa precum dorea ea de multă vreme; — dar se simția așa de slabă și-așa de nehotărâtă, încât nu știea să se facă!

...Să intre în joc?... Dar lângă care să se prindă? Dacă ar alege pe unul celalalt ce va face? Prin aceasta n'ar aprinde focul și mai tare?... n'ar apropia și mai mult începutul luptei...?

Ah, și i-i groază când se gândește c'ar vedea pe unul biruit...

Îi vine limpede în minte începutul

dușmăniei lor... Atunci n'a fost nimic... Ei erau tineri, și iubirea lor încă crudă...; dar de atunci ea s'a copt alături de ura ne împacată ce și-o pase unu altuia... Sfrșitul unei lupte ce s'ar da acum, o înfloară! Și cu toate acestea simte bine că ea-i de vină; numai vorbele și dorul ei nesocotit, i-a adus acum față în față!

Privirile ei pline de dragoste îi urmăresc pe amândoi și ghicește ce se petrece în sufletul fie-cărui...

De n'ar fi privirile lumii care simte cum o țintesc, cum s'ar repezi între ei și i-ar împăca!

Abia stăpânindu-și fie-care mânia gata să isbucnească se fulgerau numai din priviri....

După câte-va roate de joc, Dinu se desprinsese din horă. Mototolind în mână o batistă de-a Mândicului, începu să dea roată prin horă după plata de joc.

Era schimbat peste măsură. Nu și mai dădea sama de ce face. Dela unii cerea plata de două-ori, ear la alții n'o lua când voia să i-o dea.

Incheind roata ajunse în dreptul lui Voicu. Toate privirile erau ațintite spre ei. Dinu se opri în fața lui. Și încrușșară o clipă privirile fulgerătoare... dar Dinu ciugulind cu ne-astâmpăr din ciucurii batistei ce-o boțise în mână, trecu alături..

Nu îndrăzni să-I ceară plata. Dacă se împotriva, lupta nu se mai putea amâna; dar, o să-I ceară la al doilea rind....

Hora se strică și flăcăii se adunară ear în jurul celor doi vrăjmași îndrăgostiți.

Voicu ardea acum de ne-astâmpăr.... Și închipuise mai îndrăzneț pe Dinu, dar adineauri a citit în fața lui frică...

N'a îndrăznit să-I ceară plată ca flăcăilor de rënd... Știe că o să-I răspundă cum se cade și de teamă a trecut alături.

Nu, Mândica nu-I pentru Dinu... Aceasta are s'o vadă lumea întreagă...

Hotărât, se duse și porunci lăutarilor să cânte „de brău”; dar Dinu, care nu-l pierdea din ochi, fu alături și porunci să cânte „de horă”.

— „De brău!” „de horă!” Se îngânără de câte-va ori cei doi îndrăgostiți și lupta se începu. Ne îndrăznoind nimeni să se amestece, urmări câte va lovituri de pumnii atât dintr'o parte cât și din alta până când se închețară la brațe... O clipă și amândoi se rostogoliră la pământ... Acum flăcăii îi despărțiră.

III.

Când s'a început bătaia, Mândica nu-și dădu samă de ce face...; țipă speriată și ascunzându-și fața în mână, căzu în fața maică-si.

Sf rșitul luptei îl nțelesse tocmai târziu, când în horă văzu numai pe Dinu vesel și mândru...

Va să zică Voicu fusese biruit...! Cum și-ar da sufletul să știe ce s'a întâmplat cu el! O fi lovit rău...? Ce s'o fi făcut?

Cât o durea acum isprava dorinței ei nesocotite... Îi venea să bocească în gura mare, dar era în lume, era în hora întemeiată... Voi să plece după el, să-l caute să-l mângâie, dar fu oprită de maică-sa. Nu era frumos... Ce-ar fi zis lumea?

Se hotărî. Rămase la horă, dar nu se mai prinse în joc. Până seara i-se păru un an de chin.

Nu putea să-l mai vadă pe Dinu, care s'arata mândru de biruința câștigată. Avea înaintea ochilor numai pe Voicu, lovit, plin de sânge, umilit, care cu ochii de lacrimi căuta dela dînsa o privire măcar... Dar va ști cum să-l răsplătiască. obrazul lovit de Dinu ea îl va săruta, îl va mângâia. Îi va spune că ea o să fie a lui și astfel îi va spăla rușinea pățită. De n'o să vină el desează, o să caute să-l întâlnească... Voaș e să-I spună tot ce are pe suflet...

Voicu după-ce a fost scăpat de sub genunchii lui Dinu, lovit în față și plin de sânge cum era, avu grijă să-'și arunce

Tribunalul a constatat în articolul „Călugărul Ciuhă“, vătămare de onoare ear în „Plagiatorii“ vătămare de onoare și calomnie și pe baza acestor constatări a osândit la 3 luni închisoare ordinară, câte 50 coroane amendă, adică de tot 100 cor. și suportarea speșelor de proces. În cazul insolvenței amenda să schimbe în zile de închisoare.

Eroul Măglaș, să vede nu s'a așteptat la așa ceva, căci la auzul sentinței, albi ca părețele și părăsi incolăcând picioarele, arena, unde era chemat să-și dea seamă de eroica sa pășire contra cinstet oamenilor.

Osânda s'a lăsat ca fulgerul, făcând mare senzație. Românii din Timișoara și Arad în ziua de ieri erau viu emoționați de senzația zilei.

Ceata francmasonică și acoliții săi ocazionali și de profesie au pornit o agitație nedemnă contra d-lui Dr. Ioan Suciu, candidat de deputat Sinodal în cercul Radnei. Nu ne îndoiim însă, că votul obștei din acel cerc va da răspunsul convenit intriganților și mincinoșilor, alegând pe candidații Dr. I. Suciu și S. Raicu de reprezentanți ai săi la Sinodul eparhial al Aradului.

Din cercul Aradului primim din mai multe părți scrisori, prin cari ni-se anunță că dorința generală a credincioșilor bisericii noastre este, ca pentru Sinod să fie aleși deputați în acest cerc d-nii: Aurel Petrovici, director al băncii „Nădlăcana“ și Dr. Sever Ispravnic, avocat în Arad.

Cu bucurie luăm act de această dorință a poporului și din parte-ne îmbărbătăm pe credincioși să-și dea voturile la alegerea sinodale pentru d-nii Aurel Petrovici și Dr. Sever Ispravnic, pentru acești doi merituși bărbați ai bisericii și neamului nostru, cari totdeauna s'au pus în serviciul cauzelor bune.

Distingerea baronului Fejérváry. La 15 Martie a împlinit ministrul de honvezi, baronul Fejérváry 70 de ani. Cu prilegiul asta M. Sa Regele i'a dăruit portretul său în cadre de aur cu emailuri. Portretul e provăzut cu subscrierea autografă a M. Saie. Arhiducele Iosif August l'a felicitat în persoană; l'au mai felicitat în scris nu măsoși membrii ai casei domnitoare.

Cu doi bani în trei pungi. Dl. Dr. Iosif Stegescu, profesor în Budapesta are totdeauna aerul indignării prefăcute, de câte ori cineva trage la îndoială sentimentele sale românești.

Noi cari prețuim ambiția de căruia de a fi socotit de bun Român am prețuit și pe

privirile spre Mândica; dar n'o zări nici-
cării.

Se furia cum putea prin mulțime, și spălându-se de sânge la gîrlă, plecă prin livezi spre casă.

... Se muncea să-și aducă limpede în minte începutul certei și lupta... Nu-și da samă de slăbiciunea lui. Ce, adică e mai voinic, e mai îndrăzneț celalalt decât dînsul?...

Și amintește bine, că întâiu dăduse dușmanului câte-va lovituri nimerite...; dar i-s'a părut că aude țipetul Mândicii și a făcut o mișcare greșită... A simțit atunci o puternică lovitură în față; ear înainte ochilor i-s'a făcut întuneric... De aci înainte nu mai știe nimic...

Mândica l'o fi văzut oare în ce hal a plecat dela horă...? Dar dacă nu-l văzuse, n'a înțeles totul când în horă a dat cu ochii numai de celalalt?...

Și apoi n'a putut afla dela alții?...
...Bătut, rușinat și gonit din horă, mai putea el fi drag Mândicii?...

Se mai putea ea gândi la dînsul?...
Ochii i-se umplură de lacrimi... Simte bine că Mândica nu mai poate fi a lui, a biruitului!...

IV.

Satul adormise de mult.
Luna, ochioasă, gânditoare, lunecă încet peste vârful munților, umplând valea

a domnului Siegescu care avea chiar mai mult decât atîta, avea două ambiții, și de a fi socotit bun român și bun scriitor român.

Scriitor bun adevărat nu l'am putut socoti, o făceam însă poate și asta cu o condiție: dacă dl Siegescu nu scria niciodată nimic, dar român bun, de ce era să nu-l credem, când chiar singur ni o spunea că este.

O mică veste ce o eitim în „Magyar Szó“ vine acum și ne strică și iluzia aceasta.

Ne spune adică „M. Szó“ că dl Siegescu în societatea colegilor d'alde Barna Ecrő și Pál Moses a serbătorit ziua de 15 Martie în Budapesta și că la sfîrșit, lui i-a revenit deosebita onoare de a apăsa coroană pe statuia lui Petőfi.

Prin faptul acesta firește dl Siegescu și-a riscat dreptul și la considerația de „bun român“, pentru-că noțiunea aceasta — cel puțin accepțiunea ei de azi — este incompatibilă cu fapta D-sale.

A fi român și a apoteoză ziua, care adevărat, a proclamat libertatea însă nu pe seama noastră ci în contra noastră, a mai avea peste asta și ambiția de a fi socotit de bun Român, însumă a da un exemplu mai mult pentru cunoscutul proverb:

„Cu doi bani în trei pungi“.

Furt cu spargere în Totvărădia.

Otim în „Aradi Közlöny“: În noaptea trecută s'a întâmplat un furt temerar în Totvărădia. Făptuitorii necunoscuți au pătruns în prăvălia neguțatorului Alexandru Teran și au furat ce le-a venit la mână. Au forțat pe dinafară ușa prăvăliei și au dus cu sine 500 coroane în bani gata. Au străbătut apoi și în odaia de dormit și din pulpitrul mesei au forat mai multe obligații despre sume considerabile. Geandarmaria arcează în toate părțile pe făptuitorii.

Lăsămîntal lui Zola. Licitățiunea lăsămîntalului lui Zola s'a încheiat Sâmbătă. Au încurs de tot suma de 152 375 franci.

Pretențiile Vilmei Adamovits Eroina romanului de scurtă durată a lui Wölfling Lipot, Vilma Adamovits, după cum se scrie din Salzburg, a scris epistolă marelui principe de Toscana, în care după-ce îi comunică că din cauza diferitelor motive între dînsa și Wölfling Lipot căsătoria nu se poate întîmpla, cere suma de 10.000 cor. care a fost pentru dînsa depusă la o bancă din Viena cam cu un an mai înainte. Tot-de odată Vilma Adamovits comunică principelui și aceia că de presinte peractează cu un teatru din München în afacerea pășirei ei la teatrul respectiv. După-cum se vestește țînuta principelui față de aceasta scrisoare e acelu, că Vilma Adamovits în urma fugel ei cu Lipot Wölfling, a pierdut dreptul la acele 10.000 coroane.

Scandalul curții din Londra Cu ocaziunea serbării jubileului de 50 ani a căsătoriei perechei regale din Anglia cores-

de lumină. Pe coastele dealurilor imbrăcate în livezi e miros îmbătător de flori sălbatice; ear suspinul părăiașului grămădit între colțuri de stînci, se pierde în gălăgiosul sfat al privighetorilor...

În neara aceasta, Dinu se hotărise să vadă pe Mândica. Eși de-acasă și se pierdu prin desișul livezilor.

Biruința din timpul zilei îl îndemna să meargă până la capăt...

Celuilalt, după fuga rușinoasă dela horă, nu i-o fi mai arzînd să umble după dragoste. Și-apoi chiar de va îndrăzni să mai bată cărările în preajma Mândicii, se va pricepe cum să-și stîngă dorul!...

Ajuns în răspîntie lăsă ulița care cotește prea mult până să ajungă la draga lui, și apucă pe cărărușa care trece de-a dreptul peste Ripa Sîlcoasă. Ajuns în marginea Ripei, și-aruncă privirea de ceea parte la casa Cerbului pitită în desișul de pomi.

I-se arată așa de aproape, și noaptea așa de luminoasă, încât dacă Mândica ar fi afară, ar vedea-o bine, i-ar face semn să-l aștepte... Și cum stătea cu privirea pierdută în spre cuibul dragostei lui, i-se că pe fața peretelui din bătaia lunii, vede lunecînd o umbră.

Trebuie să fie Mândica, își zise. O fi așteptînd de mult...

pondentul din Triest „Il Picolo“ a scris ziarului său următoarele:

Aniversarea căsătoriei perechei regale nu prea a decurs cu mare căldură. Regele Eduard adevărat și regina Alexandra, nu prea trăseser fericiți, ce deja întregă Londra o știe. Regele duce o viață cam uscată și și seamă are relații intime cu o damă cu numele C. G. frumuseț și bine cunoscută în cercurile mai înalte din Londra. Și regina a aflat despre aceasta și între soții relațiile sau încordat într-atîta încât era aproape să se rupă,

Cu ocaziunea încoronării, regina a amenințat că nu să lasă încoronată pînă când regele nu se lasă de această relație și numai după declarația și promisiunea hotărîtă a regelui a lăsat să i să pună coroana pe cap. Regele Eduard însă nu ușor a abzis de preținția sa și de acela între dînsul și regina relațiile au rămas tot încordate. Soții regali s'au împăcat numai când regele s'a îmbolnăvit și a trebuit operat.

Prietenia regelui e femeie cu bărbat. În cercurile nalte din Londra au opinione foarte nefavorabile despre dînsa, chiar nu demult au aflat-o jucînd cărți false. Într'un cerc de aristocrați de primul rang adevărat bărbatul jucînd cărți, a bătut la ochi ce mult câștigă. Fiind atenți au observat că femeia umblînd cu mâinile prin pîr, cu degetele încunoscîntășă pe bărbat despre cărțile jucătorilor.

Nu demult principele Devonshire a aranjat în castelul său din Chatsworth o serată strălucită, la care a fost oficioasă și perechia regesacă. Pe dama G. C. nu au invitat-o și dînsa din răbunare pentru aceasta ignoranță l'a capacitat pe regele Eduard să nu ia nici dînsul parte la festivitate. Regele într'adevăr a abzis invitarea. Atunci s'a întîmplat că ziarele — au auzit știrii despre indispoziția regelui care din aceasta cauză n'a putut merge la Chatsworth.

Demonstrația studenților poloni. Se scrie din Varșovia: Gimnaziul din Sandomir, care e cercetat în mai mare parte de studenții poloni. Sâmbătă a fost teatrul unor scene vehemente. Ană la aceste a dat o ordinațiune a autorității, că în locul catechetului romano-catolic au încredințat instruirea religioasă unui preot rus ortodox care a adresat studenților cuvinte înalțătoare. La aceste studenții s'au aruncat asupra preotului, l-au bătut și împins din sală, după aceea catechismele le-au aruncat pe fereastră. Poliția a închis gimnaziul și a deținut 15 studenți.

Biblioteca „Academiei Române“. Mișcarea în luna Februarie 1903. I. Consultarea. A) Cărți tipărite: 1. Cerute cu buletine: 780 cetitori, 3216 volume. 2. Imprumutate acasă: 12 cetitori, 56 volume. Total: 792 cetitori, 3269 volume. Afîătoare în sala de lucru: Cărți (suma medie) 1631 volume. Afîătoare în sala de lucru: Reviste române 11 volume. Afîătoare în sala de lucru: Re-

Grăbi pasul și apucă pe poteca îngustă tăiată în pîreții de piatră... Și pe-o parte și pe alta a coastelor stînceoase era lumină curată. Nici o umbră nu păta limpezul cărării. Făcu ușor scoborîșul până în albia strîmtă a ripel. Aci își răcori fața la isvorașul ce lăcrimează din stîncă, și apoi începu suișul.

De asupra în cotitura ce-o face că rarea ferindu-se de marginea unei prăpăștii, Dinu se pomeni față în față cu Voicu. Mai iute ca gândul mâinile lor se ridicară spre apărare și fiarele ucigătoare zăngăniră încrucîșându-se...

Lupta fu scurtă. Un geamăt înăbușit înfioră liniștea nopții și trupul doborît se rostogoli în gura prăpăștii care se deschidea dedesuptul lor.

În cărare, Voicu rămăsese ca de piatră. Alb, și cu ochii holbați privea când în adîncimile carii înghițiseră pe dușmanul răpus, când la barda din mână care aburea de sângele cald... Cînt tul cucoșilor cari tocmai atunci vesteau miezul nopții, îl făcură să tresară... Aruncă barda și privi cu spaimă împrejur.

Nu era nimeni.

Ion Ciocărlan.

viste străine 122 volume. B) Manuscripte și documente: Manuscripte consultate 60 cetitori, 214 volume. Documente consultate 42 cetitori, 3269 volume. Cărți vechi românești (1503—1830) 13 cetitori, 19 volume. II. Sporirea. Primite: 1. Conform legii dela 1 Aprilie 1885, 266 volume și broșuri, 248 259 fol volante. 2. În dar sau în schimb 83 volume și broșuri, 25 numere de reviste române, 37 numere de reviste străine, 15 15 documente, 10 fol volante. 3. Cumpărate 185 volume și broșuri, 85 numere de reviste străine, 3 atlase și cărți, 1 desemn. 2 volume manuscr., 89 documente. Total 484 volume și broșuri, 273 numere de reviste române, 122 numere de reviste străine, 3 atlase și cărți, 1 desemn. 2 volume manuscr., 94 documente, 269 fotografii.

Mulțumită publică. La „Masa studenților“ dela gimnaziul român gr.-or din Brad au încurs în Februarie, 1903 următoarele contribuții benevoile: 1. dela „Grănițerul“ institut de credit în Dobra 30 cor., 2. Cassa de păstrare în Lasca 10 cor., 3. Detunata în Bucium 15 cor., 4. Murășanul Maria-Radna 40 cor., 5. Zaran-deana Baița 20 cor. Binefăcătorii primească expresiunea profundei mulțumite. Brad, 1 Martie 1903.

Comisiunea administrativă.

TEATRU.

Eri s'a reprezentat a șeasa oară în Teatrul național maghiar din loc operetta „Bob herczeg“ și reprezentația de aseară a fost și cea mai succesă.

Schimbarea de persoane ce s'a făcut în rolul Annie, hotărît a asigurat pe deplin succesul piesei. Era adevărat o imposibilitate, personificația ce o reda d-șoara Karácsnyei Mariska în rolul acesta. D-șoara Szabó Irma care a înlocuit pe Karácsnyei s'a achitat destul de bine.

A fost însă și de astă-dată cu frenesie aplaudată d-șoara Rózsa Lili, acărei prestații sunt necondiționat, la înălțimea artei adevărate.

Astă seară se va reprezenta Lohengrin.

POSTA REDACȚIEI.

R. S. în S. Fapt e, că „Concordia“ din Sibiu a încheiat bilanțul anilor d urmă cu pierderi mari; că pierderile acest se urcă la o cifră considerabilă, dar asta a se pune numai în socoata celor cari în trecut au condus prăvălia. Străinii de limbă și lege, cum ar fi și putut purta la inimă prosperarea unei întreprinderi românești. Stările s'au schimbat. Conducerea azi e încredințată unui om pricepător și harnic, care va ști împreția nedumeririle ce te mai impresoră. Adresează-te numai actualului conducător, d-lui Victor Onișiu, și te vei convinge din serviciul prompt, calitatea bună a mărfurilor și mai ales din prețurile estive, că lucrurile s'au schimbat în spre bine. — De ai avut până acum supărări, dă-le la o parte. D-l V. Onișiu e român, care se va simți mândru putînd să contribuie la prosperarea unei prăvălii românești. Și că asta e dorința lui ferbinte, te asigurăm noi, cari îl cunoaștem mai deaproape.

Red. respons. Ioan Russu Șirianu.
Editor Aurel Popovici-Barcianu.

Insertiuni și reclame.

Au apărut:

Novele tomul I.

de

Vasile Ranta Buticescu.

Cuprinsul:

1. Dragostea unchiușului.	9. Soția ostășului.
2. Parola lui Ali Musta.	10. Tinerețe—Nebunețe.
3. Peatra Dochiei.	11. Florile codrului.
4. Costică.	12. Regina balului.
5. Florile dragostei.	13. Dracul.
6. Soare cu ploale.	14. Presentul mătusii.
7. Flori de munte.	15. Pentru plăceri.
8. Bomboane.	

Prețul unui exemplar spedat franco e 1 cor. 80 fileri. 911 3—3

Se pot procura dela Tipografia „Aurora“ din Gherla—Szamosújvár, la adm. „Tribunei Poporului“ și dela toate librăriile mai cunoscute din patrie.

Ai să cumperi ieftin și să fii îndestulit!

Să cumperi ghete de ale lui Porter.

Favor de portret!

Se capătă:

Fabricat escelent!

Port ușor!

Lucru minunat!

Formă elegantă!

De dimineața până seara poți alege!

Telefon nrul 324.

Comandele prin poștă se fac pe o corespondență de cinci fileri **din prețul curent.**

In prăvălia mare a lui Porter Vilmos Arad,

Szabadság-tér (piața libertății).

908 10—

Spre binevoitoarea atențiune!

Am onoare a Vă încunoștința, că am deschis în *Arad, strada Deák Ferencz Nr. 24* vis-à-vis de biserica reformată, un institut de

lithographie, cyncographie și autographie.

Efectuesc tot felul de lucrări cari se țin de aceste branșe, precum: cărți de vizită, de adrese, bilete de logodnă și cununie, invitații, vignete, capete de scrisori, placate (afșe), note, blanchete, caete de caligrafie, de desemn peisage, atestate diplome, acții, libele de depunere și tot felul de lucrări artistice și în culori etc. etc. Prețuri moderate.

Asigurându-Vă, că 'mî voiu da toată silința, să îndeplinesc lucrările primite cu cea mai mare punctualitate și promptitudine, conform gustului și dorinței, Vă rog să binevoiți a mă onora și sprijini cu prețuitele D.-Voastre comande.

Cu toată stima:

PETRU SIMTION,
proprietar de lithographie.

„VICTORIA“

institut de credit și economii, societate pe acții.

Sediul: Arad, casa proprie, calea Archiducele Iosif nr. 2.

Intemeiată la 1887.

Capital de acții: 600.000 cor. — Fond de rezervă 300.000 cor.

Depuneri 3.000.000 cor. — Circulația anuală 44.000.000 cor.

Primește depuneri spre fructificare, după cari solvește 5% interese fără privire la termenul de abdicere. — Darea de venit după interese încă o solvește institutul separat.

După starea casei depuneri până la 2000 cor. se restituiesc îndată la prezentarea libelului fără abdicere. Depuneri se pot face și prin poștă și se efectuesc momentan după sosirea comandei.

Direcțiunea institutului.

657 — 32

Crucea sau stea dublă electro-magnetică

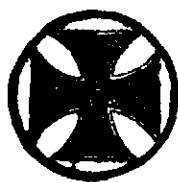
Patent Nr. 86967.

e crucea Volta.

Nu e leac secret.

vindecă și inviorează sub garanție.

Aparatul acesta, vindecă și folosește contra durerilor de cap, urechi și dinți, migrene, neuralgie, impedecarea circulației sângelui, anemie, amețeli, fiuturi de ureche, bătaie de inimă, sgârciuri de inimă, astma, auxul greu, sgârciuri de stomac, lipsa poftel de mâncare, răceala la mîni și picioare, slăbirea peste tot, reuma, podagră ischiaz, udului în pat, influența, insomnia, epilepsia, circula-

ția neregulată a sângelui și contra multor altor boale, cari la tractare normală a medicului se vindecă prin electricitate. Insușirea acestui aparat este, că vindecă nu numai din timp în timp, ci introduce constant în corpul omenească binefăcătorul curent, când pe deoparte vindecă cu succes boalele aflătoare, eără pe de altă parte e cel mai bun scut contra imbolnăvirilor.

Deosebită atențiune e a se da împrejurărei, că acest aparat vindecă boale vechi de 20 ani.

În cancelaria mea se află atestate incurse din toate părțile lumii, cari prețuesc cu mulțumire invențiunea mea și ori-cine poate vedé aceste atestate. Pacientul, care în decurs de 45 zile nu se va vindeca prin aparatul meu, primește banii înapoi.

Unde ori-ce încercare s'a constatat zădarnică, rog a proba aparatul meu. Atrag atențiunea P. T. public asupra faptului, că aparatul meu nu poate fi confundat cu aparatul „Volta“, care atât în Germania, cât și în Austro-Ungaria a fost oclios oprit fiind nefolositor, pe când aparatul meu electro-magnetic prin deosebita-i putere vindecătoare, e în genere cunoscut, apreciat și respândit.

Chiar și ieftinătatea estraordinară a crucei mele electro-magnetice o recomandă cu înțepire.

624 — 149

Prețul aparatului mare e Cor. 6.
folosibil la morburî învechite.

Prețul aparatului mic e Cor. 4.
folosibil numai la copii și la femei de constituție foarte slabă.

Locul central principal de vânzare și espedare pentru țeară și străinătate e:

Müller Albert, Budapesta, V., str. Vadász 42./K
colțul str. Kálmán.

Telefon: 440

Telefon: 440

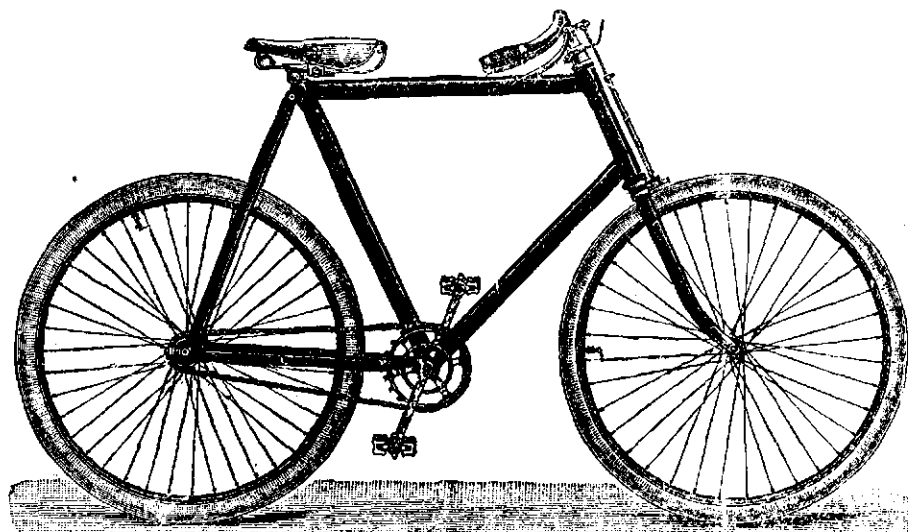
Koch Dániel

A R A D, strada Deák Ferencz nr. 42,
vis à-vis de hotelul „Crucea-albă“.

Mare deposit de biciclete de primul rang, de mașini de cusut și exclusiv deposit de cele mai vestite biciclete

„Puch“.

Primește în lucrare transformarea totală, emailarea în toate colorile, precum și nickelarea a ori-ce biciclete.

Părți constituitoare de biciclete și mașini de cusut, precum și tot felul de fabricate pentru mașini permanent se găsesc în magazinul meu.

Biciclete și mașini de cusut se vînd cu prețuri favorabile.

Aplicarea la locul lor a sonerelor electrice și a telefoanelor de casă se esecută cu prețuri foarte avantajoase.

Mare magazin de mașini electrice.
Mare atelier pentru reparaturî.

Comandele din provință se îndeplinesc cu toată punctualitatea.

733 — 42